

MOTORISME

PENYA RIN ORGANITZA UN HOMENATGE AL CONSTRUCTOR DELS "NACIONAL PESCARA"

Sempre que s'organitzen aires per tal de premiar gestes o obres meritories tenen franc acolliment en el nostre periòdic. Quan es tracta, però, d'un cas que tan enlairat posa el nom de Barcelona, com és el d'haver portat a terme la fabricació d'un cotxe, el primer model del qual porta al seu favor un palmarès tan notable com el "Nacional Pescara", no podem escatimar-li res, tot i contrari, en nosaltres hi trobarà el col·lectiu franc i desinteressat, sinó que també tot l'entusiasme de què som capaços, per tal que tots els patriotes en "ingruesciment" sapiguem que a Barcelona, degut a la voluntat de ferro d'un home incansable, el marqués de Pescara, es fabrica avui un cotxe que res té a envejar a molts d'estrangers. El primer cotxe, el primer motor construït seriosament per "Nacional Pescara" va córrer a la Rambla i es classificà vencedor absolut de cotxes esport; el mateix vehicle i el propi motor, corrent més tard a Bilbao, en la carrera Costa del "Cristo", obtingué la màxima classificació, primer absolut, i poc dies, a l'autòdrom de Terramar, el mateix motor i cotxe, batent meravellosament i per ampla marge el rècord de les 24 hores!

Intentat un palmarès semblant ha tingut necessitat d'utilitzar cinc, sis i de vegades fins una dotzena de motors abans no ha aconseguit el seu intent.

Per tal de festejar tota aquesta èxita, i com a agraïment al marqués de Pescara per haver posat a la disposició dels esportistes de motor l'autòdrom de Terramar, notablement millorat; l'entitat "Penya Rin", convençuda que així interpretava el general sentir dels elements afins, onats a les coses motoristes, prepara per a molts aviat un acte a honor del prestigiós enginyer-fabricant, per tal de demostrar-li la simpatia amb què ha estat vista per tothom la seva bella gesta.

Cotxes CHEVROLET
AUTO EQUIPS. Corts, 499

Sabem que tot just iniciat aquest propòsit són moltíssims els entusiastes del volant que han demanat detalls a Penya Rin per desfer-se els primers a inscriure el seu nom.

La data de l'acte, que tindrà lloc al Ritz, serà fixada definitivament dintre de pocs dies.

No cal dir que cordialment felicitem el marqués de Pescara, perquè amb el seu ja famós cotxe ha fet conèixer una vegada més la importància que en les coses del motor té la nostra ciutat, que és com dir la nostra estimada Catalunya, i que ens adhirim a l'homenatge tan merescut que Penya Rin està organitzant, el qual, sens dubte, assolirà un èxit sense precedents.

A. FIG.

Camions CHEVROLET
AUTO EQUIPS. Corts, 499

Remarqueu que totes aquestes gestes han estat fetes amb el primer motor i el primer cotxe que ha sortit de la fàbrica. Hom ha vist que gairebé sempre que un fabricant ha

DODGE BROTHERS

An'omòbils, Camions i Autòmòbils
RAMBLA DE CATALUNYA, NUMERO 123

AUTOMOBILISTA

En benefici vostre, no deixeu de consultar preus a
J. López Llausas
BALMES, 126 - Telèfon 74755
Aneu malament de llums per carretera? No deixeu de visitar-me

T. S. F.

La victòria és nostra

La victòria és nostra. Contra les maniobres de Unió Radio per a destruir la radiodifusió catalana, l'Associació es va decantar valentia en nom dels ràdio-orientats catalans. Les maniobres de Unió Radio prengueren per objectiu aleshores, l'Associació, per tal d'anar a l'assalt, es va anar defensant, emprant per a la defensa la millor arma, l'atac.

Tenia raó, i no podia sinó vèncer. Nosaltres, des del primer moment defensàrem la seva causa perquè era una causa de justícia. L'Associació només demanava que se la deixés viure. No volia perjudicar a ningú, ni cap interès creat. Només volia ésser tractada en el mateix pla d'igualtat de Unió Radio, l'entitat que monopolitzava de fet les emissions i les hores d'emissió per tal de fer una bona receptació d'audients, sense interessar-li que els ràdio-orientats s'avorreixin o no.

I l'Associació va acudir allà on havia d'acudir: a la Junta Tècnica Inspectora de Radiocomunicació nomenada de R. O. perquè dictami sobre aquests afers de ràdio. I l'Associació no fou escoltada. Nosaltres vàrem denunciar la injustícia. A Madrid feren els sords. Feia tant de temps que la injustícia era la norma de govern que no devia pas venir d'una.

L'Associació va creure que abans de sucumbir — la batalla durava des del passat novembre — havia de donar l'escàndol i va adreçar un missatge de greuges al general Berenguer.

Pou com posar oli en un llum. La Junta Tècnica ha dit que havia estat sorpresa en la seva bona fe. Que si ella acordava que la simultaneïtat procedia concedir-la, fetes prèviament unes proves, d'altres tergiversaven els acords, en traïssin-los. A hores d'ara no s'ha esbrinat encara si la tergiversació d'aquests acords que tan greus perjudicis ha produït a Ràdio Associació, als ràdio-orientats catalans i als negociants de ràdio, és feta a la Direcció General de Comunicacions de Madrid o al Negociat de Ràdio de la Central de Telègrafs de Barcelona. Els que es consideren perjudicats són els que en podran treure l'entrellat, el volen. El fet és que els agents de Unió Radio estaven ben situats per tot arreu per a no deixar que Ràdio As-

sociació i els ràdio-orientats catalans per ella representats, se sortissin amb la seva.

Ara, però, la batalla ha estat guanyada. L'Associació Nacional de Ra-

A Nord-Amèrica es queixen

La Cambra de Comerç de l'Autòmòbil s'ha dirigit a la Comissió de Duanes perquè s'adopcin mesures encarrilades a posar un terç ni a la tendència que certs països europeus demostren en el sentit d'impedir la importació d'autòmòbils i pe es soltes nord-americanes, amb la qual cosa violen la clàusula de navió m'afavorida i causen greus danys a la indústria nord-americana de l'autòmòbil.

NEUMATICS ?

Service-Station

Josep Manzaneres

ARAGO, 270 - 272

I PASSEIG DE GRACIA, 45

Telèfon 11550

El Saló de París

Aquests dies s'està celebrant a París la tradicional exposició de models d'autòmòbils coneguda mundialment per "Saló de París".

La concurrència ha estat aquest any tan nombrosa com sempre al bé ha deixat de pendre-hi part una de les firmes més importants dels Estats Units: la General Motors.

Els constructors mantenen els seus tipus sense gaire modificacions i amb tendència a la baixa de preus de cost.

CAMION AUTOMOBILS

Concessionari per a les províncies de Barcelona i de Girona
JOAN FLORATS
Tamarit, 95 i 97 - Tel. 31506
BARCELONA

radiodifusió tindrà un representant en el si de la Junta Tècnica per a fer respectar els drets dels seus representants, i els membres de la pròpia Junta, encara, han donat paraula que de seguida que es reunixin concediran la simultaneïtat, com és lògic i de justícia per tal que Ràdio Associació, E. A. J. 15, pugui donar els concerts i addicions i programes que prepara, augmentada fins a 5 kilowatts la potència de la seva emissora, que serà escoltada per tots els catalans, i Unió Radio Barcelona,

Els paràsits enemics del radio-orient

En el nostre article anterior ens ocupàvem dels paràsits en la formació dels quals intervenen solament les causes naturals; avui ens ocuparem dels que estan originats per causes artificials, i entre aquests ocupa el primer lloc els d'origen industrial.

La supressió dels paràsits d'aquesta mena es fa cada cop més necessària, perquè el desig de simplificar l'"escollta" ha estat causa que se suprimeixin les bateries destinades a l'alimentació de les vàlvules i s'usen aparells receptors i vàlvules especials que permeten prescindir d'aquelles i substituir-les per la xarxa de l'illumnat elèctric i en encurtir l'aparell a la dita xarxa s'ha aconseguit ensenya que grans avantatges en la recepció, un augment considerable en "paràsits" d'origen industrial que l'aparell denuncia, ja que sobre aquest s'han de reflectir tots els paràsits que emmagatzemen les màquines elèctriques alimentades pel corrent industrial i properes en situació a l'aparell receptor.

La necessitat de construir aparells molt sensibles capaços de recollir les emissions llonganyes augmenta encara més la recepció dels paràsits industrials, que no són sinó ones d'escassa potència.

Contra aquestes perturbacions pot lluitar-se per diversos mitjans:

Augmentada la potència efectiva de les estacions emissores; protegit els receptors contra les emissions de paràsits, i suprimint l'origen d'aquests.

Hom ha pensat que, per tal que el primer d'aquests mitjans sigui realment eficaç, havia de combinar-se l'augment de potència de les emissores amb la disminució de la sensibilitat dels receptors. L'ideal seria disposar d'un receptor poc sensible; però suficient per a rebre les emissions europees que llancen les emissores allunyades del receptor de 800 a 1.000 quilòmetres. No hi ha dubte que, aconseguint això, els paràsits sofriran un gran vençement. Però com que hi ha encara molt camí per córrer per a arribar-hi, millor serà pensar en els altres mitjans abans esmentats.

El més senzill d'aquests sembla que és la interposició entre la xarxa de la llum i l'aparell d'un filtre especial. Aquest procediment dona bons resultats; però sempre hi ha paràsits que passen pel filtre i arriben al receptor.

Estudiat el cas per la Comissió Tècnica de la U. I. de Radiodifusió, considerem que les Companyies de Tramvies han de prendre mesures de protecció com s'ha fet a Alemanya, on hom empra contactes de cartó per a la unió del trolley amb el filferro conductor, de manera anàloga a la que s'ha fet a les escombres dels motors elèctrics. També dona bons resultats per a la supressió d'aquests paràsits "tramviaris" dotar els trolleys de senzills mecanismes que procurin una pressió constant en el contacte del trolley amb el filferro i donen a aquesta articulació ben engruixat.

Com sigui que l'existència d'aquestes gúspies perturbadores obeeix en la majoria dels casos a la falta del contacte constant entre la rodeta del trolley i el conductor, a Anglaterra s'ha arribat a suprimir-les quasi per complet, sense més que dotar el trolley de dos contactes separats, disposats en paral·lel, i així sempre n'hi ha un d'ells que toca el fil conductor.

Restaurant Riera

Passeig de Gràcia, 100

COBERT RECLAM A CINC

PESSETES TOT COMPRE

Espléndid cervel a la carta.

Preus econòmics.

no volem assenyalar. Ens limitem a constatar que hem guanyat la batalla a Unió Radio, i felicitem els ràdio-orientats catalans.

I als senyors de la Junta Tècnica els diem: Que aquest acord de concedir la simultaneïtat d'emissió a Barcelona vingui ben aviat. És un afer de justícia. Tenim dret a exigir que no hi hagi més dilacions. Si no els així tindrem dret a dir-los que van de mala fe, i com a tals els desenmascararem davant de l'opinió.

Els paràsits enemics del radio-orient

II

No queda altre recurs que acudir a posar els aparells, màquines, xarxes elèctriques, etc., capaços d'engendrar paràsits en condicions d'intensitat, i és clar que això no depèn de la voluntat d'un radio-orient ni d'un grup de ràdio-orient, per nombros que sigui.

Això requereix la intervenció de les autoritats i molta bona voluntat per part de tots. Veiem en alguns exemples que és possible fer per a tal cosa i que s'ha fet en altres països on la lluita contra els paràsits industrials revesteix caràcter epípic.

Els tramvies. — Heus ací una de les fàbriques més abundants de paràsits industrials. Constantment surten de l'arc elèctric incomplet que es forma entre el filferro conductor i l'extrem del trolley, trens d'ones esmorteïdes ben conegudes de tot orient que residuen en ciutat travessada pels tramvies. I, segons fa constar un periodista francès que dirigeix una campanya contra els paràsits industrials, s'ha comprovat que quan ha sorgit una vaga tramviària en una població els ràdio-orient d'aquesta han notat una disminució hi han notat una disminució considerable en els paràsits industrials.

Estudiat el cas per la Comissió Tècnica de la U. I. de Radiodifusió, considerem que les Companyies de Tramvies han de prendre mesures de protecció com s'ha fet a Alemanya, on hom empra contactes de cartó per a la unió del trolley amb el filferro conductor, de manera anàloga a la que s'ha fet a les escombres dels motors elèctrics. També dona bons resultats per a la supressió d'aquests paràsits "tramviaris" dotar els trolleys de senzills mecanismes que procurin una pressió constant en el contacte del trolley amb el filferro i donen a aquesta articulació ben engruixat.

SUBSCRIPCIO PRO-PRESOS

Suma anterior: 25.931'30

Recapta feta per les entitats: Unió Choral, Ateneu Instruït, Centre República Radical, Casal Nacionalista Republicà (en constitució), Patronat Obrer, Ateneu República Català, Ateneu de Cornellà F. C. i amb la desinteressada col·laboració de la còpia "Llobregat" i de l'Empresa Titan.

Anna M. Colomer 76'85

Lluís Colomer 1'—

Francesc Puig de Viladit 1'—

En memòria de Martí Vilanova, la seva vídua 300'—

Poble Nou. Diada del Llibre 18'—

F. C. Argentona 45'—

Suma que segueix: 27.098'65

FRONTO NOVETATS

CADA DIA

GRANS PARTITS

i

QUINIELES

La Dictadura i el F. C. Barcelona

III i últim

El més greu, però, de la mesura adoptada, és que aquesta es recolza "sobre una denúncia no comprovada", si bé no és d'estranyar per quant la dictadura seguiu navegant per aquell mar d'il·legalitats a què ens havia acostumat des del seu adveniment. Per opinar no es pot castigar a ningú sense ésser escoltat i sense formació de causa; hauria estat natural que la punició del delictu, si existia, s'hagués fet després de comprovat. Però, fins donant per certa la seva existència i podria fer-se responsable de res a una entitat que tenia la guixeta oberta? Per altra banda, si era un assumpte de poca importància, com així ho crec, quantes detencions de sisseladors va practicar? Cap, cosa que s'explica, per quant les autoritats que es trobaven al camp no s'alçaren pas en ésser tocades les marxas reials anglesa i espanyola. En Gamper, pobre amic que aquella ditxosa tarda ocupava un lloc a la llotja presidencial, tenia Cambó a un costat i Ventosa i Calvell a l'altre. Seguint l'exemple dels dos ex-ministres de la Corona, abans dubtosos de monarquia però avui francament realistes, i de les autoritats, presents al camp de Les Corts, tampoc va alçar-se en sentir els himnes i això que per a ell era una prova de respecte a l'opinió que aleshores sustentaven llurs companys, potser interiorment compartida perquè no era un home educat sota el principi absurd de la sobirania personal, li valgué tota mena d'improperis i d'amenaçes, tot resistint a peu dret i sense poder replicar quan fou cridat a declarar davant del governador civil de la província de Barcelona. Afortunadament per a Joan Gamper, el governador ignorava l'existència d'un pergamí que s'havia d'obrir a l'Orfeó Català. Era obra d'un dels nostres més estimats artistes i el text una melodia de pàtria d'un mestre en Gai Saber. Si l'autoritat hagués assabentat d'aquest pergamí, tinc el ple convenciment que no s'hauria pogut evitar l'exili definitiu de l'Il·lustre president del F. C. Barcelona.

El nostre Club, que tenia perfecte coneixement del dret suprem, que no és el de sucumbir, va defensar-se dignament de l'escameca arbitrària i per tota resposta rebia aquest nou ofici:

"Recibi anoche su atenta comunicación que se sirvió traer en persona y que traslado al Jefe del Cuerpo de Seguridad encargado de hacer la información escrita que le va a esclarecer el lamentable y vergonzoso hecho que tuvo lugar en el campo de esa Sociedad en la tarde del domingo pasado.

Ante su gravedad me propuse dominar mi profundo sentimiento de indignación y revestirme de toda la serenidad que a mi autoridad corresponde. Por eso dejé transcurrir más de 24 horas y por eso mi determinación de sunder a esa Sociedad de su presidencia en el ejercicio de sus derechos, reviste carácter provisional.

Celebraré que esa información demuestre que no hay culpabilidad para los socios que en su inmensa mayoría llenaban el campo y que no supieron remediar el inculcable espectáculo, con una actitud de protesta y amor a la patria, como supieron, buenos momentos después, encontrar forma de hacer justo homenaje a una nación amiga.

Dios guarde a usted muchos años. Barcelona, 17 de junio de 1925.

J. Milans del Bosch."

Per respecte als meus consociats i als que no ho són, deixo de comentar la nova atzagada del governador de la dissortada Barcelona i m'abstinc de copiar el quart ofici que ordenava el tancament del Club. No oblidaré mai aquella data. Va ésser d'esglai per a la muller i els infants de l'amic Gamper i d'indignació per a tots aquells que l'estimàvem. L'home que sempre somreia, que encomanava optimisme i que no coneixia l'odi, arribava a la seva llar groc com la cera, amb cara malaltissa. Li acudíven de tant en tant el Club que ell havia fundat, que li guardava tota la seva joventut i les il·lusions de tota la vida. Plorava com una criatura. Mai no l'hi havia vist jo ni la llàgrima. La seva muller l'abraçava, els seus fills el petonejaven i ell, entre sanglot i sanglot, ens anava donant com, te del segellament "el local social de la plaça del Teatre i de tot el país" que s'havia pogut retirar. Aquell gran dolor que li produïa el tancament del "Barcelona" li havia fet oblidar, momentàniament, que venia obligat a absentar-se de la terra catalana, de la que havia bregolat els seus fills; en recordar-se'n, les llàgrimes ja no eren de tristesa, sinó de l'home bo i honrat que s'havia d'ajupir a la disposició indigna.

La crua actuació de la dictadura sense cor, extraviada pels laberintics visirys d'on ferro venç a la veritat i l'odi a l'amor, aconseguia allunyar de Catalunya a En Gamper i a la seva família. Ens deixaven convençuts que tornarien a veure el nostre Montserrat i que Suïssa, per mitjà del seu ministre a Madrid i del seu cònsol a Barcelona sabrien defensar-los de les destruccions dels immoladors de la llibertat. L'home que ens deixava i que ni sabia si podria tornar, l'ànima enamorada de l'esperança,

l'engelosit del "Barcelona", no l'havia pas abandonat sense abans encapçalat la subscripció que, entre ell, els seus companys de Junta i uns pocs amics, havia de veureix unes setanta mil pessetes. Es més, quan la prudència no era pas la condició de Tídeu, quan ja ni president era del Club, encara estam-pava la seva firma de garantia de pagament a un préstec de cent mil pessetes de la Banca Jover. Així quedava assegurada l'esdevinuda financer del "Barcelona". I aquell home que durant el seu exili de més de dos mesos per terres d'Anglaterra, de França, d'Holanda i de Suïssa, s'havia vist obligat a empenyorar la seva paraula d'honor que no seria mai més directiu del nostre Club, perquè tan sols amb aquesta condició podia tornar a la nostra Catalunya, mai no s'havia queixat de la gran minva que la seva fortuna personal havia sofert durant la seva absència. Tan sols s'havia condolgut que després de la caiguda de la dictadura ningú no s'hagués recordat d'ell. La tarda del dia abans de la seva mort encara em deia: "El Barcelona ja no m'estima!" i amb aquesta enyorança ens va deixar per a sempre. Res més, vull recordar d'aquell dia. Tan sols sé que ja no tornaré a veure-li florir el somriure als llavis, que la seva ploma es para per a mustar una oració i que un cop fínia remaldrà la dictadura que empenyí En Gamper terres enllà pel gust de veure'l morir ací.

L'odi de la dictadura contra el "F. C. Barcelona", i els seus homes no va pas minvar durant el tancament del Club. El posava de manifest en tots els seus actes. Una vegada que un íntim amic de Quimet Montaner, l'exce-citadà sabadellenc i aleshores vice-president de la Federació Catalana de Clubs de Futbol i delegat d'amagatotes, del "Barcelona", fela un viatge expressament a Madrid per tal de demanar al ministre de la Governació el permís de recobrirment del nostre Club, rebia d'aquell la següent despectiva resposta:

"Pidame la vida de un sentenced a muerte, pero no la clemencia para el "Barcelona F. C."

I en una altra ocasió que el propi amic senyor Montaner visitava el funest governador de la dictadura a Barcelona per tal de demanar-li que durant el tancament del nostre Club pogués jugar en camp contrari els partits de campions de Catalunya, s'enroga de vergonya i d'ira amb la inqualificable resposta que rebia: "Yo, desde que era teniente, cuando impongo un castigo es para que se cumpla."

Creo que a l'amic Montaner no se li va agrair llur gran actuació en aquells difícils moments de persecució. Si fos així, li prego que es consideri pagat amb la relació d'aquests dos desvergonyiments dels homes de la dictadura. Són accents d'un odi que comença en el bressol i no desapareix fins al sepulcre. Són escardots. És l'única flor que els homes de la dictadura han pogut ofrenar a la nostra estimada Catalunya. Déu faci que aviat la poguem segar.

NARCIS DEOP PUJALS

Senyora:

Abans de comprar els articles de punt d'hivern que necessiteu us interessa de fer una visita a la casa més important de l'article

Gèneres de Pun

D. H.

50 - Salmerón - 50

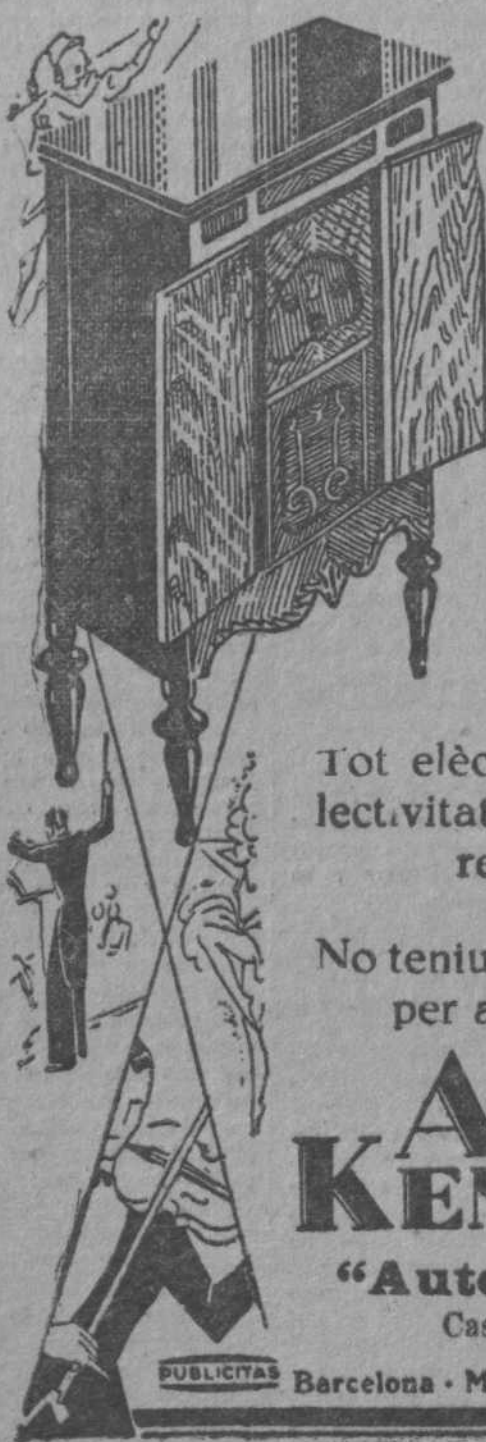
on trobareu el millor assortiment i les millors qualitats a preus invers semblants

Examineu els aparells i us en convencereu

Majestic Hotel

I RESTAURANT

Oberts a preu fix i a la carta. Orquestra - Salons especials. Bodes, banquets i festes.

ATWATER KENT

significa màxima perfecció en ràdio

Es va situar al capdavant de la indústria des del primer dia i ha mantingut el seu lloc per espai de vuit anys

Tot elèctric: Inigualat en selectivitat, abast, volum i purresa de sonoritat

No teniu més que comparar lo per a convencer-vos en

ATWATER KENT RADIO

"Auto Electricidad"

Castañes, 12. — ALACANT

Barcelona - Madrid - Sevilla - Bilbao - Alicante

SOTA RESERVA D'HOMOLOGACIO

per part del Reial Automòbil Club d'Espanya

que ha controlat oficialment aquesta prova

EL COTXE

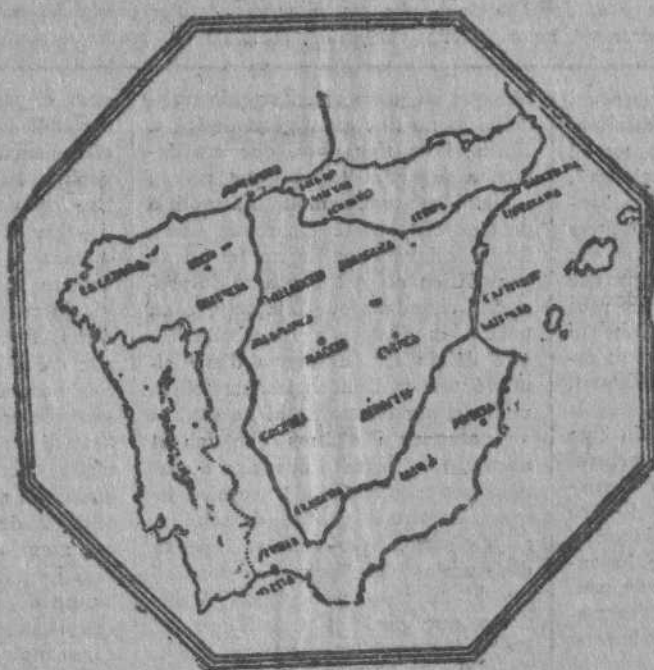
NACIONAL PE/CARAB

guiat pe's exce'lents conductors Esteve Tort i Francesc Roig, en l'AUTODROM DE TERRAMAR (Sitges), propietat d'aquesta Societat, establí les següents velocitats i promedís en 4 i 5 d'octubre actual

50 Km.	al promedi de 109'256 per hora	1 hora	al promedi de 109'780 Km. p. hora
100 Km.	" " " 110'736 " "	3 "	" " " 110'443 Km. " "
200 Km.	" " " 110'0.7 " "	6 "	" " " 109'500 Km. " "
500 Km.	" " " 108'646 " "	12 "	" " " 105'483 Km. " "
1.000 Km.	" " " 109'596 " "		
2.000 Km.	" " " 110'105 " "		

I DE LES

24 HORES AL PROMEDI DE 111'078 QUILOMETRES PER HORA
Recurrent 2665'875 quilometres

La regularitat del cotxe durant la prova fou absoluta, malgrat la pluja que durà unes quantes hores. El cotxe va comportar-se com un cronòmetre, com es desprèn dels promedís assolits en els intermedis i es mantingué el promedi total des de 109 fins a 111 km. hora. No calgué fer reparació de cap mena, totalitzant-se el temps de les parades per al ravituallament i canvi de neumàtics en 27 minuts 36 segons.

Temperatura mitjana de l'Aigua al (Dia: 80° C
Radiador (sense ventilador) (Nit: 70° C

Temperatura mitjana de l'oli al (Dia: 45° C
Carter motor (sense Radiador especial) (Nit: 40° C

Consum de benzina: 16 a 17 litres per 100 quilòmetres

REGIM DEL MOTOR: 3.300 - 3.600 REVOLUCIONS PER MINUT

El mateix cotxe, primer PROTOTIPUS construït per "FABRICA NACIONAL DE AUTOMOVILES, S. A.", amb el mateix motor, va batre anteriorment el rècord absolut de la categoria Esport, totes les cilindrades, en la VIII Carrera Internacional en Costa de la Rabassada (Barcelona) i va establir el rècord absolut de la mateixa categoria en la Carrera Internacional Cuesta del Cristo (Bilbao)

El Lubricant que contribuï poderosament a l'èxit de la prova era de procedència de la famosa marca nacional

"FABIOL"

NACIONAL PE/CARAB

PRODUCTE DE LA

Fábrica Nacional de Automóviles, S. A.

Carrer Manso Casanovas, 17 - Barcelona

TALLERS I GARATGE COLOMER

MUNTANER, 180 — Telèfon 72653
Grans tallers de reparació d'automòbils, amb
utilitat modern. Especialitat en Essex,
Hudson, Stutz i Packard
Pròxim trasllat als nous locals del carrer
Coello (entre Muntaner i Aribau)

la rambla de Catalunya

(esport i ciutadania)

Copes Esport.

Rellores per a esportius

EL REGULADOR

Rambla de les Flors, 37 - Carme, 1

INTENCIO

LA RAMBLA DE CATALU-
NYA, conscient del paper que li per-
toca, ha decidit entrevistar-se amb
les autoritats de Barcelona perquè aques-
tes dignis la "seva" veritat i desmen-
teixin rodonament el que altres peri-
odistes diuen en la resta d'aquest nú-
mero respecte a la situació crítica que
travessa la política, la finança, el
moment social.

De moment hem anat a visitar el
representant de la ciutat, el senyor
comte de Güell, que és batlle popular
per excel·lència, tan popular que aviat
li diran "Que balle!", quan passi pels
carrers i se'n adoni la gent.

A l'alcaldia

—El senyor comte de Güell?
—No sé si el podrà rebre. Qui li
dirà que hi ha?

—Un representant de LA RAM-
BLA DE CATALUNYA.

—Dispens. Està molt enfadat.
Sembla que les coses no van gaire bé.

—I doncs, què passa? Les subsis-
tències? La situació financera munici-
pal?

—No sé, no sé... Passi, potser el
tranquil·litarem.

—Entrem al seu despatx.

—Home, no hi ha dret, senyor se-
cretari. Vostè també? Amb vostè són
set les persones que he trobat avui que
no s'han afaitat i a les que no s'han en-
llustrat les sabates. On anirem a pa-
rar? Si que la pujarem dreta, la pa-
rat. Doni ordre que tothom s'afaiti.

A més, aquest guàrdia urbà que em
puja el cafè amb llet totes les tardes
porta una taca a la guerreria. ¿Què
hauria passat si hagués tingut con-
vidats? Apa, apa, senyor Ribes, que to-
thom s'afaiti, es netegi les sabates i es
trengui les taques. Ehl, qui és vostè?
Què vol?

—Nosaltres veníem a parlar amb
vostè per a LA RAMBLA DE CA-
TALUNYA.

—I què vol?

—Què opina de la situació actual
de Barcelona?

—Tot hom està equivocada. Ni En
Maynés, ni En Santamaría, ni En Pich
tenen raó en dir que això està molt
malament. Barcelona és Xauxa, a
Barcelona no n'hi ha cap dels proble-
mes plantejats a Londres, a París, a
Berlín, a Nova York, etc. Aci tot està
per resoldre, ho veu vostè? Què vol
dir que no tenim fet, perquè si s'hagués
de fer es faria o ja s'hauria fet. M'en-
tén? Jo no hi entenc gaire, però vaja,
em sembla que si un negoci com aquest
de l'ajuntament no marxa, no sé pas
quin anirà bé. Els funcionaris trebal-
len i cobren. N'hi ha més que cobren
que no pas treballen, però és igual.
La feina no es detura. Cada mes s'in-
venten nous impostos i contribu-
cions per a subvenir les necessi-
tats de l'ajuntament. El curó es para
amb religiositat. Els tramies van per
gilla on volen, plena de vent. Què vol
més? Hem organitzat una Junta
salvadora de subsistències, i el primer
que s'ha fet ha estat augmentar-les
per a evitar la veronja que una pa-
tata catalana valgui menys que una
patata madrilenya o olondinesa. Aviat
apujarem la llet, el pa, la carn, el peix,
els llegums, etc. A més, qui compra car-
ra fa perdrà pot. Així, doncs, el diner
i tothom se sent pròdig.

—Es a dir que vostè creu tot el
que diu?

—I crec més. Crec que Xauxa no
era tan tranquil·la com Barcelona, per-
què ací almenys tenim un concepte de
la dignitat municipal que fa goig.

Informacions sensacionals i gai- rebé verídiques

"Barcelona és Xauxa", ens diu el comte de Güell. — "L'Estatut ho resol tot", assegura el senyor Maluquer. — "No hi ha cap empresonat", diu el general governador. — "Tinc tan poca feina que aprenc a jugar al tennis", in-
sinua el cap de policia. — "Es processa els que encareixen les subsistències", afirma el president de l'Audiència. — "Mai no hem estat tan bé", explica "La Veu de Catalunya"

Vostè no ho oblidi mai que jo sóc un
continuator de la tasca de Casanova i
de Fivaller, i que el dia 11 de setem-
bre d'aquest any vaig mantenir els
prestigis de la Casa com ho hagueren
fet els altres. Ara, que vaig procurar
fer-ho més discretament perquè sóc un
home modest i no volia donar a Bar-
celona motiu perquè hi hagués un dia
de dol i es veiessin obligats a fer-me,
amb els anys, un monument. Per això
vaig deixar-ho córrer i em vaig més
estimar que tot se fes ací dintre. En
aquestes parets mai pot passar res. I
ja ho sap, man i disposi. Servidor de
vostè. Que vol prendre una copeta?
Tinc un vi que em faig dur per a
convidar els amics a l'hora de mig-
dia. Dispensi, mai vaig perquè m'es-
peren a dinar...

Al Palau de la Generalitat

En aquell saló on rebia els peri-
odistes el senyor Prat de la Riba, el
senyor Puig i Cadafalch i el magnífic
i deliciós comte de Montseny, ens rep
el senyor Maluquer i Viladot. Alt,
escarlatenc, amb una barbeta blanca
punxada i una veu metàl·lica ens
diu:

—Què desitja?

—La seva opinió respecte el mo-
ment actual...

—Perfectament. Vostès saben que jo
estic ací per força. He acceptat aquest
càrrec per a demostrar que es fals
allò que diuen en castellà que "im-
possible es fer servir de dos amos".
Jo faig alhora de catalanista integral
i de monàrquic convençut. Sembla
una cosa difícil, però és molt fàcil.
Potser diré que aquests set anys dar-
rers em donà l'idea de fer-ho el propi
general Primo de Rivera. Es tracta
d'aplicar la seva teoria, i pràctica
alhora. És a dir, es fa el contrari del
que es predica, donant la sensació que
es fa el que es diu.

—No l'entenc.

—Es molt senzill. Posarem un exem-
ple: El general Primo de Rivera tenia
censurats els diaris, endinsats en les
presons molts innocents que predica-
ren moviments liberals i perseguits
tots els homes que volien renovar el
país. Doncs bé, això no el privava de
dir per tot arreu que "mai hi havia
hagut tanta llibertat com quan el go-
vernava, que tothom podia fer el que
volia i que no hi havia cap perill en
exposar les idees de cadascú. De tant
dir-ho, potser s'ho va creure, o no s'ho
creia de tant dir-ho. La meua teoria
és, si no fer exactament aquest siste-
ma, almenys aprofitar-me'n, barrejat
amb altres teories del meu estimat
amic senyor Cambó.

—Com?

—Veurà. Jo sóc ací per acatarment
al descendent de Felip V. Això no és

Aquests periodistes que fan cua pels passadissos del Palau de Justicia no són processats pels delictes d'esser fi-
dels transcriptors de la veritat ciutadana. Aquests periodistes són al Palau de Justicia per visitar el senyor
jutge i felicitar-lo en la seva festa onomàstica. Els periodistes polítics són tan ben educats que no volen de-
ixar pas cap festa sense felicitar les autoritats governatives i judicials. Fixeu-vos amb quina cura de satis-
facció hi estan. Si estiguessin processats, com males llengües fan córrer, no estarien pas tan tranquils. Els
processos no són pas per a ells. Els processos són, per exemple, per a aquells sàbids que usurpan la voluntat
ciutadana fent a l'ajuntament de Barcelona els amos en els sis anys i escor de Dictadura primoderiverista i
pagaren 18.000.000 de pesetes de les obres de la Diagonal, 1.000.000 de la Minerva poca-solta i absurda del cap-
damunt del poble de Gràcia i 8.000.000 de la plaça de Catalunya; els processos són per a aquells que no tenim
en compte les possibilitats de les finances provincials malgastant els nostres cabals deisint en els murs del
Saló de Sant Jordi la poca-solta petridora més extraordinària del món.

No hi ha cap periodista processat, no hi ha cap pres polític, no hi ha cap processament banal. Tot està bé. Tot.

pas un misteri. Felip V va ésser qui
va desfer la personalitat catalana.
Doncs bé, jo ajudo i celebto tot el
que és "personalitat de Catalunya",
sempre que també pugui per altra ban-
da defensar i propagar entre nosaltres
la idea monàrquica que empara des
del dia que vaig néixer. És a dir, que
alhora posar una corona als peus
de l'estatut de Rafael Casanoves i
felicitar el descendent de qui el va sa-
crificar; puic organitzar l'Estatut,
aprofitant-me d'una llei il·legal de la
Dictadura i demanar la inclusió d'un
Apendix de Dret Català al general del
país. Faig amistat amb els catala-
nistes més intransigents i col·laboro
en el manteniment de l'ordre contra
aquests mateixos elements amb les au-
toritats centralistes i monàrquiques.
I no em penso que ho faci gaire ma-
lament, perquè ha reeixit amb prou
encert, ¿no troba?

Al Govern civil

—¿Podem veure el general gover-
nador?

—Sí, passi.

—Eus pot dir quelcom de la situa-
ció?

—I què vol que els digui? Tot
està bé i no passa res de particular.
Tot el que es diu no és veritat. I si
hagués censura aquestes coses no pas-
sarien. No passarien perquè no les
dixarien passar el llapis del censor.
De la mateixa manera que els vaig
dir que no hi havia dret a fer circu-
lar la nova que Francesc Macià era
a Barcelona, i el qual està demostrat
perquè l'esmentat senyor no hi és pas,
ni l'ha vist ningú, passejar pels car-
res de la ciutat els die ara que
no hi ha cap empresonat. Ni En Lluhi,
ni En Pestanya, ni En Clarà, ni En
Tussó, ni En Companys són a la pre-
só. Per a creure les coses cal veure-
les, i jo no els he vist pas. Que els
han vist vostès? No? Doncs no hi
són. Creu'm a mi, no passa res. I si
s'hagués de declarar la revolució, su-
poso que no serien tan poc polítics que
no envienessin una instància demanant
permís per a fer-la, com quan es fa
una manifestació. Jo no he negat pas
mai permisos per a aquesta mena de
coses. És a dir, que si volen fer la
revolució en locals tancats, que la fa-
cín sempre que demanin permís. Per
altra banda, no s'ha agafat ningú.
Potser són ells els que volen ésser
agafats, el qual és diferent. De fet,
ja els dic que no hi ha detinguts. I ja
saben que jo no els he enganyat mai.
No passa res, ni pot passar res. Va-
gin-se'n tranquils...

El cap de policia

El cap de policia és un home ner-
viós, àgil i agut. Hi hem entrat i ens
ha dit:

—No passa res. No tingui por de

res, que no passa res. Estiguin tran-
quils. Jo no tinc quasi gens de feina.
Mirin si en tinc poca, que em dedico
a jugar al tennis, que no en
sabia, i m'agrada molt. La policia
de tant en tant fa escorcolls per a
fer practiques, car de no fer-ho no
guanyarien el sou. Per això jo pre-
gò als ciutadans que sempre que un
policia es disposi a escorcollar-los
s'ho deixin fer. Es tracta d'una si-
tuació tàctica com en les maniobres
militars, per exemple; hi ha soldats
que ataquen i d'altres que fan el
mort. Jo de vegades dirigeixo o pla-
nejo encerclaments de travessies, de
cases, de circols polítics, de semina-
ris de sorges, però tan sols per a
distreure'ns del "dolce far niente"
que hi ha en aquesta casa. Abans
diuen que això ha treballat molt.
Devia ésser per les qüestions de joc,
però el que és ara no es fa pas res.
Els ho asseguro.

—I aquestes detencions?

—Quines?

—Les que hi ha.

—Hi ha detencions?

—Sí, senyor.

—Al caram. ¿Vol dir que no s'e-
quivoca? Em sembla que no és ací.

Com a empresonat no hem em-
presonat ningú. L'únic que s'ha fet ha
estat traslladar algunes persona-
litats de casa seva al carrer d'en-
tència, però això no vol pas dir em-
presonar. De totes maneres, això no
significa que hem de continuar em-
presonant a la gent. Veurà: la situa-
ció és ben planera i no cal. Ja veu
vostè que tot està bé. Per què vol,
doncs, que empresonem la gent?

Res, poden estar tranquils tots
aquells que no fan res, que no els
passarà res.

L'Audiència de Barcelona

El magnífic marc del Palau de
Justicia de Barcelona ha servit per
a la representació de molts drames
nord-americans. Avui aem anat a vi-

¿Veritat, governador
Despujol, que no passa
res? Veritat que no han
agafat ningú? ¿Veritat
que som a Carnestoltes?

sitar el president de l'Audiència per
parlar-li de l'augment de feina judi-
cial d'ençà que la llibertat de què
gaudim ha permès que el país s'ex-
pansions degudament.

—En efecte, sí, senyor, ha aug-
mentat la feina judicial. Cada dia
arriben nous processos i cada dia
els jutges tene més qüestions pen-
dents. Potser és la primera vegada
que cal demanar hores extraordina-
ries perquè els dictàmens, etc., pu-
guin ésser acabats en els dies de
termini que marca la llei. Perfecta-
ment. Estem seguint, natural-
ment, els acaparadors que fan pujar
el preu de les subsistències sense
cap mena de mirament; els ex-regi-
dors i diputats provincials de la Dic-
tadura del general Primo de Rivera
que sense mirament de cap mena
varen malversar els diners dels pre-
supostos municipals i provincials,
fent obres que no conduïen a res
més que presumir d'unes manies de
grandesa; els que dient-se policies
honoraris es comportaven pels car-
rers en franca situació de desordre
públic... Es molta la feina judicial
i moltes les responsabilitats jurí-
diques que cal liquidar. La magistra-
tura està disposada a ésser recta i
severa i a ésser digna de la con-
fiança que hi té disposada l'opinió
pública.

—No hi ha cap més mena de pro-
cessaments?

—No.

—Ens havien dit dels periodistes...

—Ah, sí; hi ha alguns periodistes
que han estat processats perquè han
estat uns perfectes ingenus. On s'és
vist, atrevir-se, permetre el luxe,
ara que estem en època d'economies,
de dir la veritat? La veritat no es
pot dir mai. Dir la veritat és ofen-
dir els altres que som discrets i la
callem. Dir la veritat és presumir
de títols i de grandeses; de manies
apostoliques i espectaculars que cal
punir. Per això han estat processats.
Valdria més que es preocupessin de
parlar dels problemes de la Xina,
que sembla que són molt interessants
i que ací no en sabem res.

A "La Veu de Catalunya"

Avui, "La Veu de Catalunya" és
l'òrgan oficial de la situació pre-
sent. Encara publica a primera pla-
na un títol grandios que diu cada
dia als seus lectors "Després de la
Dictadura", la qual cosa vol dir que
reconex de fet i de dret la "consti-
tucionalíssima" situació present. A
"La Veu de Catalunya" s'hi traspu-
a un ambient de ministerialitat sever
i magnífic. Tot el que fan els cata-
lanistes veritables contra el present

estat de coses ho troba malament.
En canvi s'embadaleix amb les de-
claracions de l'Estatut, amb la fer-
mesa dels governadors civils de
Lleida i de Tarragona i troba bé que
no es deixi fer propaganda liberal
per Catalunya. Prat de la Riba, se-
gons ells, hauria fet el mateix. Nos-
altres hem anat a veure els companys
de "La Veu" i els hem preguntat
què opinen. L'Ortega i Gasset de
la casa, o sigui el senyor Farran i
Mayoral, ha dit:

—Jo crec que el concepte d'auto-
ritat no vol pas dir llibertat i que
el concepte de democràcia no vol pas
significar autoritat i llibertat, perquè
la llibertat que no és democràcia i
l'autoritat que no és llibertat s'es-
pecificuen en la variació platònica
dels que trobem que la llibertat és
a l'autoritat allò que la democràcia
és a la llibertat.

—Bé, però aquesta no és l'opinió
que demanem sobre la situació ac-
tual.

—Jo no sóc home d'anècdota, sinó
de categories. Aquesta secció de xa-
farderies pertany al senyor Duran
i Ventosa, que potser el dirigirà a
l'amat Director.

Estem davant de l'esperit de "La
Veu de Catalunya". Davant de l'òr-
acle que diu:

—Mai havíem estat tan bé com
ara. Tot traspu autoritat i catala-
nisme. En Cambó és l'home més
cobejat per Espanya. El primer po-

lític és català: Francesc Cambó; el
primer actor és català: Enric Bor-
ràs; el primer músic és català: Ana-
deu Vives; la primera actriu és cata-
lana: Margarida Xirgu; el primer
pensador és català: Eugeni
d'Ors; el primer militar i primer po-
lític té dos cognoms catalans: Be-
renguer i Fuster; el governador ci-
vil de Barcelona és català: de Man-
resa i es diu Despujol; el primer
futbolista és català: En Zamora. Tot
això no us diu res? Si l'Con-
còrdia La plaça de brans més gran
d'Espanya és a Barcelona; hi ha
més tavernes flamenques al barri
"xino" que a tot Sevilla; es publi-
quen a Barcelona vint-i-dos diaris
castellans; tenim encasellat com
qualsevol altra "provincia" espa-
nyola, la qual cosa fins ara no ha-
viem tingut... Tot això, no us diu
res? Concòrdia! Concòrdia! Concòrdia!
Estem en el millor dels mons.
Mai havíem estat tan bé. Clar que
Prat de la Riba no era partidari de
l'encasellat; clar que Prat de la Ri-
ba no hauria permès mai acceptar
de la Dictadura una llei per donar
un Estatut a Catalunya; clar que
Prat de la Riba va parlar de "na-
cionalitat" i no de "regionalisme";
però això no té cap valor si es té
present que el que necessita Catalu-
nya és treure molts diputats de la
Lliga i que En Cambó, En Ventosa
i molts i molts altres siguin minis-
tres... Tot això és el que ens cal.
I per ara no ens podem queixar.
Mireu si ens tracten amb considera-
ció en aquesta lluita contra l'Estat
a nosaltres no ens han processat
ni una sola vegada.

FINAL

Aquesta és la veritat. Aquesta és
la veritable veritat dels homes de
bona fe. I qui no cregui en tot el
que diem i que no faci cas de les
paraules amaraes d'autoritat que
hem transcrit, és que és un mal pa-
triota i no sap el que vol. Són els
quatre eternals malhumorats, són els
que no fan més que cridar. Quatre
eixelebrats que no saben el que vo-
len ni on van...

El repòrter optimista

LA BORSA

Heus ací un quadro de la valorització de certs valors a la Borsa
de Barcelona:

Lliguing	0'65
Despujochus	0'40
Spanish Royal	0'35
Republikamots	175'99
Estatutoff	0'006
Responsabilig	10'18
Electionich	0'08
Bereguerois	0'10
U. M. N. U. P. G. A. (federats)	0'00
Bilbadenses	150'50
Galicianas	150'50

Com es pot comprovar, es oia una puja de tots aquells valors
que abans de l'any 1923 estaven de baixa i que estan de baixa totes
els que semblaven estabilitzats. Hi ha puja de republikamots,
d'accios bilbadenses, galicianas, la qual cosa vol dir que el mercat
ja sap el que vol i cap on va. En canvi les responsabilitats oscillen,
perquè abans eren demanades d'una manera i ara d'una altra, el
que no tranquil·litza pas als que les volien a la par o que pugessin
més q'u la par. Els Spanish Royal, malgrat del nou Consell
d'Administració, no augmenten gens ni mica, la qual cosa vol dir
que no mereixen confiança. Les valors locals Lliguing, Despujochus,
U. M. N. U. P. G. A. ja no es cotitzen, havent passat a mans d'un
Comité liquidador.

Aquesta és per ara l'actual situació.

L'AUTOMOBIL BLINDAT

—¿Que potser es tracta d'un model d'automòbil per al servei de
neteja de l'Ajuntament?

—Em penso que es tracta d'un nou servei de neteja que vol im-
plantar l'Estat.

—Tot sigui per la concòrdia

—Nois: això cau.
—Hem de procurar que no ens arreblegui a sota...